

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. szeptember 16.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ELLEPLEZÉS VAGY LELEPLEZÉS?

Énekek: 179; 461; 345,2; 467

Lekció: 2Sám 12,1-7a

Alapige: Lk 19,8-9

Imádkozzunk!

Dicsőítünk Téged, örökkévaló Istenünk, Jézus Krisztus által mennyei Atyánk, hogy irgalmas vagy, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Köszönjük, hogy jóindulattal vagy felénk, bár megvalljuk Neked őszintén, hogy mi a bűnből sokszor nem Hozzád sietünk, meg egyáltalán nem is sietünk, hanem sokszor még mélyebbre megyünk a mi bűneinkbe. Köszönjük, hogy a Te irgalmas szereteted emelhet ki onnan bennünket, leplezhet le, és láttatja meg velünk, hogy mi az, amiben Ellened vétkeztünk. Megvalljuk, hogy méltók vagyunk az ítéletre. Semmi jogunk nem lenne arra, hogy kegyelmet gyakorolj felettünk. Magasztalunk Téged, hogy mégis úgy jelentet ki magad az igében, mint aki szeretted a bűnös embert; mint aki egyszerűen Fiadat adtad, aki a Golgota keresztyén megalázta magát, és engedelmes volt egészen a Golgota haláláig.

Köszönjük Neked, Úr Jézus, az erről szóló örömmüzenetet, igéket, híradást, amely ezen a mai vasárnapon is hangzik a Föld minden részén. Gondoskodtál arról, hogy az evangélium a Föld végső határáig hirdettessék, mielőtt visszajönnél ítéletet tartani élők és holtak felett. Köszönjük, hogy van még reménységünk. Köszönjük, hogy van még kegyelmi idő. Köszönjük, hogy ma még lehet, ma még szabad nekünk is így jönni, amint vagyunk, és kérünk, hogy Szentlelked tegyen bennünket késszé és képessé, hogy tényleg úgy jöjjünk, ahogy vagyunk, magunkat megalázva. Kérünk Téged, hogy emelj fel bennünket! Olyan sokféle helyzetből jöttünk: örömből, bánatból, gondokból, csüggedésből, kilátástalanságból. Te ismersz bennünket egyedül, drága Urunk. Kérünk, hogy szólj hozzánk igéd által! Áldd meg a Te üzenetedet közöttünk, formálj bennünket gyülekezetté, ezt a mostani órát pedig Isten tiszteletévé!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Lukács írása szerinti evangélium 19. fejezetének a 8. és a 9. verséből: *„Zákeus pedig előállván, monda az Úrnak: Uram, ímé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe. Monda pedig néki Jézus: Ma lett idvessége ennek a háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia.”*

Kedves testvérek, a múlt hétvégén a másodéves konfirmandusokkal voltunk Neszmélyen, és ezt az ígét tanulmányoztuk velük.

Most ezt a két verset kiemelve szeretném elmondani, hogy milyen nagy bibliai üzenet van elrejtve ebben a mondatban, amit Zákeus mond, amikor előáll: Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, amit patvarkodással elvettem, annak pedig négy annyit adok helyébe!

Zákeus Jerikóban élt, fővámszedő volt és gazdag – ennyit mond róla a Szentírás. Tudjuk, hogy amikor Zákeus lehunyta a szemét – mind a kettő füstbement, mert többé nem számít, hogy mi a hivatása, és hogy milyenek az anyagi viszonyai. Az örökkévalóságban nincs foglalkozás és nincs bank, tehát ott teljesen mindegy, hogy a földi életben valaki szegény volt és koldus, munkanélküli és nincstelen, vagy pedig gazdag volt, és igencsak magas posztot töltött be.

Jézus bemegy Jerikóba, mert találkoznia kell Zákeussal. Ezért kezdődik így a történet: bemenvén, általment Jerikón. Volt ott egy ember, akit nevéől Zákeusnak hívtak, – csak a neve volt az, hogy „tisza”, ezt jelenti a neve –, de egyébként az élete ezt nem tükrözte, és az életében ebből semmi nem látszott, hogy ő tiszta lenne. Valójában teljesen tisztátalan, egy bűnnel megfertőzött ember volt Zákeus, akinek a szívében azonban Isten Szentlelke úgy munkált, hogy elkezdte vonzani.

Így kezdődik ez mindnyájunknál, hogy Isten Lelke elkezdi vonzani. Őt felvitte egy fügefára. Az egyik teológus így mondja: Jézus eljött Jerikó fügefájának legszebb gyümölcséért, amely akkor Zákeus volt. Jézus lehívja, bejelenti igényét: szállj le, „mert ma nékem a te házadnál kell maradnom.” Amikor Zákeus kijött a házból – ezt jelenti az, hogy „előállván” – akkor ezt mondta: Uram, amit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe; vagyonomnak felét pedig a szegényeknek adom.

Kedves testvérek, tulajdonképpen arra a bibliai igazságra szeretnék rámutatni, hogy Zákeus ismerte a törvényt, csak nem tartotta be. Ma is sok vallásos ember ismeri a Bibliából a törvényt, a Tízparancsolatot, csak nem a szerint él. Ez a mi nagy bajunk, hogy ismerjük, mit mond az ige, csak nem csináljuk, vagy nem tartjuk be! Pedig az Igének megtartói kellene lennünk!

Tudta Zákeus, hogy mit mond a törvény, hiszen rögtön azzal állt elő, hogy „valamit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe.” Ehhez ismerni kell a Mózes törvényét; ott kétféle rendelkezés is volt. Hogyha valaki kizsarolt, vagy ellopott valamit – úgy, mint ma, ha egy bűnöző bevallja a bűnét, tehát beismerő vallomást tesz, az más megítélés alá esik a törvényben, mint amikor valakire egy tizenkét éves per után rábizonyítják, hogy tényleg ő lopta el, és meghozzák az ítéletet. Ha beismerő vallomást tesz, akkor valamit enyhítenek az ítéleten. Így volt ez a Mózes törvényében is: ha valaki beismerő vallomást tett, arra más törvény vonatkozott, mint akire rábizonyították azt, hogy ő lopott. Annak kellett a négy-

szeresét visszafizetnie annak, amit elvett, kizsarolt, vagy ellopott! Amikor Zákeus kiállt ezzel, hogy „amit elvettem jogtalanul, annak négyszeresét visszafizetem”, akkor az ő története egy nagy bibliai üzenetre tanít bennünket: *a Biblia nem arról beszél, hogy a bűneinkre mi magunktól rájöhetünk, hanem azt mondja: Isten ígéje és Szentlelke kész és képes arra, hogy leleplezzen bennünket.*

Tehát, Zákeus ezzel azt vallja meg, hogy engem lelepleztek: én nem magamtól jöttem rá arra, hogy patvarkodással elvettem valamit; én nem beismerő vallomást teszek! Én bűnbocsánatban részesültem, és ezért bűnbánó szívemet hozom Eléd, Uram! Azt mondja nekünk Isten ígéje: ha az ige és a Szentlélek nem leplez le bennünket, akkor mi beismerő vallomást nem fogunk tenni. Csak az Isten ígéje és Szentlelke tud bennünket a mi bűneinkben megítélni, megfeddeni, dorgálni és leleplezni. Mi csak arra vagyunk képesek, hogy elleplezzük a mi bűneinket, de hogy leleplezzük, arra mi magunktól se hajlandóak nem vagyunk, se készek, se erőnk nincs hozzá.

Ezt azért mondjuk, mert a Biblia tanítja, hogy ilyen romlottak lettünk a bűn esetben. Ha maradt volna bennünk valami jó – mint, ahogy ezt sokan gondolják, hogy az emberben azért csak maradt valami jó, valami szentség, – ez azt jelentené, hogy képesek vagyunk valamit magunktól leleplezni vagy valamitől magunktól szabadulni! Az ember nem tud szabadulni, mert a bűneset miatt teljesen megromlott. Ezért van szüksége arra a Szabadítóra, aki a bűnt leleplezi, aki a bűnt megbocsátja, aki a bűnért eleget tett.

Egész sor ige kezdett elém jönni a Bibliából; ilyen nagy leleplezések. Az egyik, amit a lekción hallottunk, talán az egyik legnagyobb leleplezés a Bibliában. Egy olyan embernek a leleplezése, aki az Úrhoz közel áll, aki az Úr útjain jár. Aki már fiatal korában ott pengeti a zsoltárokat a lantján. Igen ám, de amikor egyszer, király lévén, meglátja azt az asszonyt, akkor a szívében felgerjed a vágy, és lesz gyilkos; lesz olyan, aki ellopja Uriástól ezt az asszonyt, belegázol a házasságába, parázna lesz; szóval nincs olyan törvénye az Istennek, amit meg ne sértene! Akkor Isten elküldi hozzá Nátán prófétát, aki elmond neki egy történetet egy gazdag meg egy szegény emberről. Dávid még ekkor sem eszmél, hanem azt mondja: halál fia az az ember! Ítéletet, érdemel: haljon meg! Akkor csendben Nátán megjegyzi: te vagy az az ember! Óriási leleplezés! Ott szembesül Dávid: igen, itt rólam van szó, nekem szól ez az ige! Ez ige volt, mert Isten küldte, és amit küld Isten, az mind ige. „Nekem szól ez az ige, én vagyok az az ember!” – óriási leleplezés, és tudjuk, hogy ennek a leleplezésnek mi lesz a vége.

Vagy ilyen nagy leleplezés az, amikor Mózes, aki sok mindent vállal az Isten népéért, egyszer agyon üt egy egyiptomit, és valahogy úgy gondolkodik, hogy ami nem derül ki, az nem bűn. Ez is egyfajta gondolkodás, hogy a bűn csak akkor bűn, hogyha kiderül. Ha nem derül ki, akkor olyan, mintha nem is lenne; és ő egészen nyugodt, mert nem látta senki. Aztán kiderül, hogy valaki mégiscsak látta. Most nagy a baj – lelepleztek, tetten értek! Én vagyok az az ember!

Vagy gondoljatok Ananiásra és Szafirára! Lelepleződnek, amikor a gyülekezetben megcsalják Isten Szentlelkét. Azt mondja Péter apostol: nem embernek hazudtatok, hanem az Istennek! Megcsaltátok a Szentlelket! – óriási leleplezés. Nem is beszélve arról, amikor Jézus leleplezett embereket: farizeusokat, írástudókat,

tanítványokat. Leleplezett egy-egy mondattal: miről beszéltek? Mi van a szívetekben? Mire gondoltok? Most arra, hogy ki a nagyobb, hogy ki lesz a nagyobb az Isten országában? Mikor látta szívük indulatait, mikor leleplezte Pétert, ahogy ítéletet kértek volna egy samáriai falura: nem tudjátok, hogy mi van a szívetekben! Sorolhatnám tovább... Tele van a Biblia nagy leleplezésekkel!

Valóban így van ez, amikor valaki az Úré. Mindannyian el tudjuk mondani, hogy egyszer így leplezett le engem is az Isten igéje, és így világított be az életembe. A Biblia világosan hirdeti azt az igazságot, hogy mi magunktól nem vagyunk képesek a bűnt bűnnek látni, és így nem is szabadulhatunk meg tőle. Jeremiás így fogalmazza meg a 13. fejezet 23. versében: majd ha megváltoztatja a szerecsen a bőrét vagy a párdac az ő foltjait, akkor tudtok jót cselekedni; annyira megszoktátok a gonoszt! Megdöbbentő diagnózis ez az ember lelkiállapotáról. Milyen nagy-szerű, testvérek, hogy az ige azonban nemcsak a bűnnel szembesít bennünket, hanem a kegyelem tényével is! Ebben a történetben is ezt látjuk, mert Jézus ezt mondja: azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett.

De előbb még hadd beszéljek arról, hogy ez a világ a bűn sarába egyre mélyebbre süllyed. Nemrég jöttem rá, hogy mennyire igaz az, hogy egyre mélyebbre süllyedünk a bűn fel nem ismerésében és meg nem látásában. Emlékszem, hogy a szülőfalumban, amikor gyerek voltam, – persze nem ismertem mindenkit, és lehet, hogy rosszul látom –, nem volt hívő ember. Sajnos nem emlékszem olyanra, aki igét olvasott volna, aki hangosan imádkozott volna! Nem is volt imaközösség vagy imaóra, csak a lelkész imádkozott a templomban.

Viszont emlékszem, hogy ha egy fiatal fiú járt egy lánnyal, hogy például együtt elmenjenek sátorozni valahová, az elő nem fordulhatott! Azt másnap a falu biztosan a szájára vette volna! Ilyen elő nem fordulhatott, hogy együtt jár két fiatal, és házasság előtt elmennek egymással sátorozni vagy nyaralni! Aztán eltelt néhány évtized, és itt az egyik körben vesszük a Tízparancsolatot; eljutunk a hetedikig, hogy „Ne paráználkodjál!” – és valaki, aki több éve hallgatja az Isten igéjét, azt mondanánk, hogy hitben jár, nagy szemekkel odafordul hozzám, és azt mondja: akkor az bűn, hogy én együtt élek a barátnőmmel? Mondom neki: az előbb ezt mondtuk, és ezt hallottad!

A két történetet egymás mellé téve azt vettem észre, hogy ami egykor még nem hívő emberek szemében is bűn volt, az mostanra – eltelik 40 év, és nincs látása valakinek, aki az ige közelében van – nem tűnik annak, hogy az ő életében ez Istennek nem tetsző, tehát bűn! Azért, mert ez a világ egyre mélyebbre süllyed a sárba, az iszapba; egyre inkább belemegy a bűnbe.

A János evangéliuma 16. fejezetében van több szép ige, de egyet hadd emeljek ki, a 7. és a 8. verset, amikor Jézus erről beszél: „*De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok. És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.*” Ez a szó itt a Bibliában, hogy „megfeddi” a világot, egy másik fordításban úgy szerepel, hogy „meggyőzi” a világot, de ennek a szónak ilyen jelentése van elsősorban, hogy „leleplez”. Tehát „leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn” – így is lehetne fordítani. Aztán ilyen jelentése van még: „rábizonyít”. Ránk bizonyít valamit, dorgál; és van még egy jelentése,

hogy „rendreutasít”. Mindegyiket be lehet helyettesíteni. Rendreutasít, tudniillik azért, mert a bűn az rendetlenség, az Isten által teremtet rendnek, az életünk minden területén teremtet rend felborítása, rendetlensége. Rendreutasít, magyarul helyreállít.

Három dolgot hadd emeljek most ki ebből! Az első: csak Isten képes arra, hogy leleplezzon bennünket bűn tekintetében; magunktól erre nem jövünk rá. Nagy mennyei világosság kell hozzá, mert olyan nagy a bűn sötétsége, hogy mi attól nem látjuk. A bűneset után semmi készség és képesség nem maradt bennünk arra, hogy a bűneinket meglássuk, attól szabaduljunk és azt elhagyjuk.

A másik: amikor Isten ígéje leleplez valakit bűn tekintetében, akkor soha nem leplezi úgy le, hogy egyúttal az evangéliumot ne hirdetteté. Senkit nem leplez úgy le, hogy egyúttal ne hirdeté a kegyelmet. Isten nem beszél betegségről úgy veled, hogy gyógyszert ne ajánlana; nem beszél bűnről úgy, hogy ne beszélne a Szabadítóról, mert akkor az ember kétségbe esne. És milyen jó, hogy nekünk olyan Urunk van, aki nem hagy kétségben: Zákeust sem akarta kétségben hagyni; a parázna asszonyt nem hagyja kétségben; a samáriai asszonyt nem hagyja kétségben. Az ítélet mellett mindig ott a kegyelem, mindig ott az irgalom, mindig ott van az evangélium üzenete!

A harmadik az, hogy a leleplezett bűnt a bűnös is annak látja, és elhagyja. Ha valaki életében Isten leleplezi a bűnt, akkor az onnan fog meglátszani, hogy ő maga is meglátja, elhagyja és rendezi. Tehát, Isten gyermekei nem abban különböznek a világ fiaitól, hogy nem vétkeznek, mert mindnyájan vétkeznek; nem abban, hogy nincs bűnük, mert azt mondja János apostol: „ha azt mondjuk, hogy nincs bűn mibennünk, akkor megcsaljuk magunkat”, hanem onnan lehet megismerni Isten gyermekeit, hogy míg a világ fiai az ige hatására is benne maradnak a bűnben, Isten gyermekei ki akarnak jönni belőle.

Nézd meg az életedet! Benne vagy a bűnben vagy kijöttél belőle? Zákeusnál azt látjuk, hogy kijön. Egy lelki éneket énekeltünk az egyik evangelizáción: „Elhagyom éltem csúf romjait, Várnak egekbe te szent karjaid.” Ez különböztette meg Saultól Dávidot; Pétert vagy Júdást a Bibliában. Nem abban van különbség, hogy nem vétkeztek, mert Péter megtagadta Jézust, Júdás meg elárulta. Saul olyan volt, amilyen; Dávid meg látjuk, hogy milyen volt, sok vér tapadt a kezeihez – mondja az Úr. Igen ám, csak volt egy nagy különbség, ami elválasztotta a poklot és a menynyt! Ez elég volt ahhoz, hogy elválassza az ítéletet a kegyelemtől, a bűnt a bűnbocsánattól, mert az egyik az ige és a Szentlélek hatására elhagyta a bűnt, a másik meg benne maradt.

Tehát, aki benne tud maradni a bűnben, testvérek, az nem Isten gyermeke, mert Isten gyermekét bántja a bűn! Van egy állat, a hermelin, aminek ha a bundájára valami rákerül, addig nem nyugszik, míg le nem tisztítja, mert a bundának tisztának kell lennie. Addig megy ez a kis állat, amíg meg nem fürdik, és meg nem tisztul. Innen lehet felismerni Isten gyermekét: nem vagyok jobb atyáimnál – elmondhatom, nem vagyok jobb az őseimnél, nem élek szentebb életet talán; de oda tudok menni a Golgota keresztyéhez mindig: „Mossál meg engem, moss meg, Uram!” Te, aki megmostál egyszer, szükségem van arra, hogy a lábamat mosd meg; és utána mosd meg a fejemet, a szememet; mosd meg a gondolatomat;

mosd meg azt, amire most van szükségem! Ez különbözteti meg az embereket egymástól.

Az ige és a Szentlélek három területen kell, hogy leleplezzen és meggyőzzön bennünket. A leleplezés egyúttal meggyőzés is. Nagyon jó, hogy ennek a görög szónak ugyanaz a jelentése, lehet így is fordítani, meg úgy is! Ez mindig meggyőzés is, mert Isten Szentlelke hat az értelmünkre, mégpedig olyan értelemben, hogy amit Isten bűnnek nyilvánít és lát, azt én is annak lássam! Ez másképp nem megy, csak ha Isten Szentlelke kezelésbe veszi az értelmünket! Tehát a bűn nem az általam felállított definíció vagy kategória. Nem én döntöm el, hogy mi a bűn, meg mi nem, azt Isten eldöntötte. Ő mondja meg, Ő jelenti ki, Ő leplez le; a mércét nem én szabom, hanem Isten szabja! Itt az a kérdés, hogy én ehhez a mércéhez akarok-e igazodni? Ezért kell meggyőzni az értelmemet. Áldott munkája van a Szentléleknek: kezelésbe akarja venni az értelmemet!

Azután hatással kell, hogy legyen az érzelmemre. Erre pedig úgy van hatással a Lélek, hogy meggyőz engem abban, hogy azt az Istent, aki engem szeretett, aki előbb szeretett, aki úgy szeretett és aki maga a szeretet – sokféleképpen beszél erről a Szentírás –, én megbántottam, szeretetlen voltam iránta. Azt az Istent, aki megkérdezte tőlem egyszer, hogy „szeretsz-e engem?” – a bűneimmel arról tettem bizonyosságot, hogy nem szeretem. Ez visz oda, mint pünkösdkor, hogy azok a férfiak szívükben megkeseredtek. Azért, mert leleplezte őket az Isten ígéje: ezt a Jézust, ti gonosz kezeitekkel fára szegezve megöltétek! – Jaj, nem mi, hanem azok a gonosz római katonák! Igen ám, de a Szentlélek meggyőzte őket: igen, mi voltunk! „Kezedbe, lábadba a szöveget én vertem, véred minden cseppje, égeti a lelkem” – és ezért szívükben megkeseredtek.

Vagy emlékeztek, amikor Pál azt írja, hogy egy gyülekezet megtérésre szomorodott meg? Miért? Azért, mert Isten Szentlelke kezelésbe vette az érzelmeiket is, és megszomorodtak. Azt mondták, hogy ez egy hallatlan szomorúság. Nem húzták ők ki magukat, mint manapság sokszor, ha valaki benne van egy bűnben, még dicsekszik is vele. Még büszke is rá, sőt meg akar győzni bennünket, hogy ez a normális, és ha mi mások vagyunk, vagy nem azt csináljuk, akkor mi vagyunk a bolondok! Érdekes, hogy ezek az emberek szívükben megszomorodtak; így is lehet mondani: összetörtek. Így szoktuk énekelni: „A töredelmes szívet, Te Uram szereted. Az engedelmes lelket soha meg nem veted.”

Harmadszor: Isten Szentlelke kézbe veszi az akaratunkat. Ezt sem szokták sokan érteni, amikor ezt mondjuk: testvér, ha egy bűnt megláttál, ha Isten megszomorított miatta, ha leleplezett téged, akkor az akaratodat állítsd az Úr szolgálatába, vagyis, ezt a bűnt ne akard többé elkövetni! Ez a hit nagy harca. A hívó ember harca a versenypályán az, hogy nemet mond naponta a bűnre, és igent mond naponta Istennek.

Zákeus elkezdi cselekedni az ígét. Olyan csodálatos dolog, hogy ebben a mondatban ez van benne: Uram! – ezt Jézusnak mondja, nem az emberek felé fordul, hogy „tőletek vettem el, nektek adom majd vissza”. Nem! Azt mondja: Uram, elsősorban Rád tartozik! Mit mond Dávid is, amikor bűnbe esett? Egyedül te ellened vétkeztem! – ezzel Téged sértettelek meg. Tehát, itt először Zákeus nem azt mondja, hogy én az emberektől zsaroltam ki a pénzt, hanem ezt: én az Isten fen-

ségét sértettem meg. Én az Isten törvényét sértettem meg. Nem az az elsődleges baj, testvérek, hogy az ember embertársa ellen vétkezik, hanem az, ha az Isten ellen vétünk minden bűnünkkel. Ezért is kell Hozzá menni: „A bűnből hozzád sietek, mert szomjazom kegyelmedet!”

Végül, hadd fejezzem be azzal, amit még tanít nekünk a Szentírás a leleplezéssel kapcsolatban! Tudjuk, hogy egyszer minden bűn lelepleződik, csak az nem mindegy, hogy mikor! Tudjuk, hogy „nincs oly rejtett dolog, ami napfényre ne jőne; és oly titok, ami ki ne tudódnék.” Testvéreim, vegyük komolyan, hogy minden bűn egyszer lelepleződik! Ha itt a földi életedben nem, akkor majd az ítélszék előtt, mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk ott. Hivatalosak vagyunk erre, a Szentírásból tudjuk, hogy mindannyian megkaptuk az erre való idézést. Még a dátum nincs kitöltve, de az idézést a születésünkkel, a születési anyakönyvi kivonatunkkal együtt megkaptuk! Azt mondja a Biblia, hogy van egy lehetőség: ha itt történik meg ez a leleplezés úgy, mint Zákeus, Dávid vagy Mózes életében, akkor azt Isten szeretete és irgalma befedi, elleplezi. Boldog ember az – mondja Dávid –, akinek a bűnét az Úr elfedezi, mert Isten vállalja Jézus Krisztus kereszthaláláért és feltámadásáért, hogy Ő ezt befedi, de hogyha itt fedve, leplezve és takargatva marad, akkor ott fog kiderülni. Valamikor mindenképpen kiderül. Adja az Úr, hogy Isten most takarja be!

Most azért is hirdetem ezt az ígét, mert egy hét múlva kezdődik az evangelizációs hetünk, és a mi felelősségünk is, hogy másokat megszólítsunk, hívjunk! De gondoljatok erre, amikor valakit hívni akartok, hogy csak az Isten képes arra, hogy leleplezzen! Így szoktam mondani: akinek az életében le kell, hogy lepleződjön a bűn, és új életet kell, hogy kapjon, annak igeközelbe kell kerülnie, mint ahogy úszni is csak vízben lehetséges megtanulni. Annak vízközelbe kell kerülnie, aki úszni akar, akinek új élet kell, annak meg ige közelébe kell kerülnie, mert az ige és a Szentlélek meggyőz, leleplez, megfedd, de utána megtapasztalod azt, hogy betakar, elfed. Jézus Krisztus vére befed, mintha soha, semmi nem történt volna, és mintha mindenben olyan engedelmes lettél volna, mint az Úr Jézus Krisztus.

Ne felejtsetek el, a mai üzenet így hangzik: Elleplezés vagy leleplezés? Csak egy betűt kell megcserélni a szó elején. Elleplezés, takargatás vagy leleplezés, azaz nyilvánosságra jövés, megbocsátás, újat kezdés, hogy boldog lehess! Mert az a boldog, akinek bűne megbocsátott.

Imádkozzunk!

„Te előled elrejtteni semmit nem lehet” – énekeltük, mégis megpróbáljuk, Urunk. Könyörülj meg rajtunk, és leplezz le bennünket, azért, hogy ne ott az ítélet nagy napján kelljen majd a királyi szék előtt lelepleződnie a mi bűneinknek. Könyörülj meg rajtunk, mert tudjuk, hogy Jézus Krisztusnak van hatalma a Földön a bűnöket megbocsátani, a halálunkig van lehetőségünk arra, hogy lelepleződjön a mi bűnünk.

Köszönjük, áldott Szentlélek, hogy hirdettetik az ige, hogy itt vagy, és magasztalunk, hogy egyedül Te vagy képes arra, hogy leleplezz bennünket, mert magunktól nem jövünk rá, hogy miben vétettünk a mi drága Urunk ellen. Kérünk Téged, Urunk, hogy tisztogasd meg a mi szívünket, elménket, gondolatainkat, egész valón-

ELLEPLEZÉS VAGY LELEPLEZÉS?

kat, hadd legyen minden istentisztelet a mi számunkra ilyen tisztogatás, amelyben igédnek áldott vize, fürdője, megtisztít minket minden hamisságtól. Köszönjük, hogy ezért adtad az életedet Úr Jézus, mert vérontás nélkül nem lenne bűnbocsánat. Magasztalunk Téged, hogy ezért jöttél: keresni és megmenteni az elvesztet, üdvözíteni és megtartani az örök életre.

Kérünk már most, ezen a mai vasárnapon is, hogy áldd meg a kezdődő evangelizációt! Kérünk, hogy készítsd el a Te igédet, estéről estére. Kérünk, hogy indíts olyanokat, akik nem jöttek még be ide, ebbe a templomba; akik itt a környéken laknak és csak át kellene sétálniuk.

Kezedbe tesszük életünket, szeretteinket, minden dolgunkat, munkáinkat, gyermekeinket, fiatalokat, időseket, megfáradtakat, betegeket, gyászolókat. Kérünk, hogy Te áldj meg mindenkit azzal, amire szüksége van, hogy Téged féljen, Neked adjon dicsőséget, és Jézus Krisztust kövesse, mint drága Urunkat. Köszönjük, hogy meghallgatsz bennünket.

Ámen.

467. ének

Reinagle A. R., 1799–1877.

Mily jó, ha bűn- től már sza- bad, Az
Úr szol- gá- ja vagy: A bűn szol- gá- ja
gyá- va rab, A Krisz- tu- sé sza- bad.

2. A bűn sötétben tévelyeg És bajba dönt vakon;
De Krisztus kézen fog s vezet Világos útakon.

3. A bűnben kín van s gyűlölet, Mi mást, más
minket öl; Öröm köt egybe s szeretet Az Úr szíven
belől.

4. Már szolgád lettem, Jézusom, Ki értem áldozál;
Más uram nincsen, jól tudom, Mert bűnből kihozál.

5. Légy áldott, Krisztusom, te nagy! Hadd adjam
át szívem: Vedd szívesen, hogy hol te vagy, E szív is
ott legyen.

Hiller Fülöp Frigyes, 1699–1769.